

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania M. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Gorzowie
Wielkopolskim
o rentę rodzinną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 grudnia 2024 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 15 listopada 2023 r., sygn. akt III AUa 128/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

l.n

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 15 listopada 2023 r., III AUa 128/23, oddalił apelację odwołującego się M. Z. od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z 22 grudnia 2022 r., VI U 871/19, oddalającego jego odwołania od dwóch decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Gorzowie Wielkopolskim z 29 lipca 2019 r. odmawiających przyznania mu prawa do renty rodzinnej po zmarłym ojcu oraz prawa do renty socjalnej.

Odwołujący zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. W jego ocenie skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie art. 278 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c. poprzez odmowę dopuszczenia

uzupełniającej opinii biegłego sądowego z dziedziny okulistyki pomimo dopuszczenia przez Sąd Apelacyjny dowodu ze złożonej wraz z apelacją dalszej dokumentacji medycznej skarżącego, a także art. 378 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie pozornej kontroli odwoławczej i wydanie wyroku w sprawie niedostatecznie wyjaśnionej do rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Co do przesłanki przedsądu jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, wskazać należy, iż skarżący w motywach wniosku jest zobligowany zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07,

LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia nie spełnia wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia.

Przesłanką nabycia prawa do renty rodzinnej na podstawie art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej nie jest sama choroba osoby ubiegającej się o rentę rodzinną ani niepełnosprawność (nawet w stopniu znacznym, formalnie orzeczona przez organ stwierdzający niepełnosprawność), lecz całkowita niezdolność do pracy (w rozumieniu art. 12 ust. 2) powstała w okresach ściśle uregulowanych w przepisach (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 5 sierpnia 2020 r., I UK 50/19, LEX nr 3225110). W realiach niniejszej sprawy ustalono, że skarżący po ukończeniu nauki w technikum w 1987 r. pracował w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej „J.” w K., następnie był słuchaczem szkoły policealnej, po ukończeniu której był zatrudniony w Urzędzie Wojewódzkim do 5 grudnia 1992 r. W późniejszym okresie pracował jako masażysta i w takim zawodzie pracuje obecnie. Z dokumentacji medycznej wynika, że barwnikowe zwyrodnienie siatkówki obu oczu rozpoznano u skarżącego w 1992 r. i od tamtej chwili jest on całkowicie niezdolny do pracy. Obecnie skarżący pobiera rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy przyznaną na stałe.

Biegli sądowi w sposób jednoznaczny stwierdzili, że zgromadzona w sprawie dokumentacja medyczna nie dawała podstaw, by w sposób niebudzący wątpliwości stwierdzić, że skarżący przed dniem 28 kwietnia 1989 r. był całkowicie niezdolny do pracy. W takim stanie rzeczy Sąd nie może samodzielnie dokonać ustaleń dotyczących stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy. Ograniczenie samodzielności sądu w zakresie dokonywania ustaleń wymagających wiadomości specjalnych, wynikające z art. 278 § 1 k.p.c. obejmuje również ocenę wzajemnego powiązania ustalonych schorzeń i skutków tych relacji oraz stosowanych procedur leczniczych dla ustalenia przesłanki całkowitej niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 3 listopada 2009 r., I UK 138/09, LEX nr 570122). Sąd nie może - wbrew opinii biegłych, dostarczających sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej

do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o oświadczenie rentowe, w tym o rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia bądź braku takiej zdolności - oprzeć się na własnym przekonaniu, zasadach logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, które to kryteria ze zrozumiałych względów nie obejmują specjalistycznej wiedzy medycznej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14 maja 2009 r., II UK 211/08, LEX nr 509035). Dodatkowo wskazać należy, że sądy nie mają obowiązku uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNAPiUS 1998 nr 1, poz. 24).

Tym samym, wobec niewykazania przez skarżącego istnienia wskazanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

[a.ł.]